ЩО ЧУ́ЛА ВИТОША...

О, Витошо, защо си тъй мрътва, занѣмѣла
Подъледната си броня? или си пъкъ заспала?

На твойтѣ вѣтри зимни де бурното дихание?
Ти цѣла въ дрѣмка тънешъ, ти цѣла си мълчание!

— Не спя, нито съмъ мрътва, а слушамъ презъ простора
Словата, що ми шъпне тамъ Шаръ отъ кржгозора.
Какво видѣлъ и чулъ е съ вълнение ми разказва —
Събития дивни, чийто святъ споменъ той запазва.

Видѣлъ е той, щастливецъ, борбитѣ, чудесата
На българския воинъ и чулъ му тамъ „урата".

Видѣлъ на Симеона повторени пакъ днитѣ,
Видѣлъ на Самуила постигнати мечтитѣ...

И много чудни йоще нѣща ми повѣрява,
Чаровни, кат' легенда, безсмъртни, като слава.
И всичко, всичко, що му живѣе въ ековетѣ,
Което да разкаже решилъ на вѣковетѣ!

25 януари, 1916 г.